

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 29.

Syvende Session.

15de Møde.

Mandagen den 17de Decbr.

(Fortfat)

J. N. Hansen: Da jeg maa antage, at det ærede Thing ønsker snarlig at see en Ende paa nærværende Behandling, skal jeg gjøre mig Umage for at være saa kort som muligt. Den ærede Minister udtalte forleden i et Møde, at han ikke misundte mig den Leilighed, jeg havde havt, til at udøse min Harme over en Lov, der da forelaae til Behandling; dersom jeg var meget tilbøielig til at lade mig henrive af Harmen, kunde jeg være fristet til at gjøre det iaften, thi jeg troer, at der iaften var større Opfordring for mig dertil, end der var ved hvin Leilighed, fordi den ærede Minister har brugt saadanne Uttringer om min Fremtræden her, at de kunde friste mig dertil. Han har nemlig ikke alene bebrejdet mig Gensidighed og Partisthed — Partisthed finder ogsaa Sted paa den anden Side, den Bessyldning kan man gjensidig gjøre hinanden — men han har ogsaa kaldt Uttringer af mig taabelige, ligesom han ogsaa har sagt, at jeg ikke vilde „give Sandheden Dren“. Jeg skal nu meget taalmodig finde mig heri, fordi jeg veed, at hvad jeg har sagt, bliver ikke „taabeligt“, fordi den ærede Minister siger, at det er det; hvor høit han end staaer, kan hans Paastand om, at det er taabeligt, dog ikke give det denne Charakter, naar det ikke iforveien er det; det skal jeg troste mig med, og jeg troer, at jeg fremdeles tør vedkjende mig min Paastand, uden derfor at risikere, at den stemples som taabelig. Naar han dernæst har sagt, at

jeg ikke vilde „give Sandheden Dren“, saa er dette en meget stærk Uttring, men jeg vil troe, at den ikke er saa slemt meent. Jeg skal iøvrigt fatte mig med Rolighed og vise, at jeg ikke let geraader i Harmen.

Saalænge den ærede Minister talte paa Regjeringens Vegne, holdt han sig blot til, at Regjeringen ikke vilde foranledige Hans Majestæts Stabfæstelse af denne Lov, om den ogsaa gaaer igjennem i begge Thing; det er en bestemt Erklæring, hvorimod der ikke kan siges Noget, thi der blev ingen Grunde anført derfor, og om en blot Paastand kan man ikke sige Noget. Hvad den ærede Minister har fremsført som sin egen Mening om Lovudkastet, skal jeg heller ikke opholde mig ved, idet vi jo have hørt af den ærede Minister, at han ikke kunde sige os, om det tillige var Regjeringens Mening, og som hans egen Mening kunne de gjorte Bemærkninger, hvor vigtige de end i Fremtiden kunne være, ikke have nogen Betydning for Sagen, som han ogsaa selv sagde.

Hvad jeg derimod vil yttre mig Noget om, er den ærede Ministers gjentagne Paastand om, at hvad der havde skadet denne Sag saameget, var, at det var blevet en Partisag. Jeg er nu af den Mening, at der ikke let kan tænkes nogen vigtig Reform gennemført, naar den møder Modstand fra mange høie, mægtige og stærke Sider i Staten, medmindre den først er bleven til en Partisag. Jeg kan ikke indsee, at denne Sag paa nogen mulig Maade vilde kunde være blevet bragt frem, naar ikke de, der sølte, den maatte bringes frem, havde forenet sig om med forenede Kræfter at virke derhertil. Men det, at man forener sig om med forenede Kræfter at virke til et Formaal, er jo at danne et Parti og at gjøre Sagen